

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **R. K.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR: ,
zastoupen JUDr. Petrem Novotným, advokátem,
sídlem Archangelská 1, Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. OAM-498/ZA-ZA17-LE27-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

2. Žalobce uvádí, že se bojí návratu do vlasti z důvodu tamního vojenského konfliktu. Rovněž má obavu z toho, že by mohl být povolán do armády a následně nuceně nastoupit do bojových operací, čímž by byl ohrožen na svém životě. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nepostupoval při vydání rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem prezentované důvody podané žádosti, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení, a které v kombinaci s již dříve známými skutečnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
3. Žalovaný dle žalobce porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nelze mít důvodné pochybnosti a v rozsahu potřebném pro daný případ, dále § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný si pro rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady. Pokud by žalovaný skutkový stav šetřil řádně, musel by žalobci mezinárodní ochranu udělit.
4. Žalobcem prezentované skutečnosti svědčí o tom, že v případě návratu do vlasti bude reálně ohrožen na životě, a to s ohledem na fakt, že na Ukrajině dlouhodobě probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, který v poslední době znovu nabírá na intenzitě, zejména s ohledem na snahu ukrajinské vlády získat zpět proruské regiony na východě země (Luhanská a Doněcká oblast), a rovněž poloostrov Krym připojený během konfliktu k Ruské federaci.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. S žalobními námitkami nesouhlasí. Postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Správní orgán posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, a ani správní orgán neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by jmenovaný byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl stejné důvody, které uváděl v první žádosti a to zejména jeho neochotu se na Ukrajinu vrátit, protože tam není práce a je tam nepořádek, oproti tomu v ČR má žalobce rodinu. Pobytovou situaci nelze řešit cestou žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý a má dvě děti. V ČR má rodinu, na Ukrajině již žít nechce, není tam práce a je tam nepořádek. Jediný způsob, jak tam lze vydělat peníze, je jít do války.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ani žalovaný jeho konání nepožadoval a ani soud jej nepovažoval za nutné.
10. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1“*
12. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
13. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“*
14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“*
15. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení vypočtených ustanovení správního řádu soud uvádí, že v postupu žalovaného nenalezl deficitů a neshledal ani nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil adekvátní podklady, zjistil skutkový stav věci dostatečně, přičemž přihlédl ke všemu, co v průběhu správního řízení vyšlo najevo, zohlednil okolnosti případu, zjistil všechny potřebné skutečnosti a zabýval se jednotlivými tvrzeními, které žalobce uvedl. Své závěry žalovaný uspokojivým způsobem odůvodnil.
16. Jádrem námitek žaloby je nesouhlas žalobce s tím, že jeho opakovanou žádost žalovaný posoudil jako nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a řízení proto zastavil. Žalobce s tímto postupem nesouhlasí, neboť důvody pro takový postup zde podle něj nebyly, neboť vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně skončeném řízení, a které v kombinaci s již dříve známými skutečnostmi odůvodňovaly udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, či případně udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
17. Soud úvodem konstatuje, že institut opakované žádosti představuje ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu možnost opětovného meritorního posouzení žádosti, avšak pouze v odůvodněných případech. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti.“*
18. Aby mohla být žádost žalobce meritorně posouzena, bylo třeba, aby, žalobce uvedl, nebo aby se v jeho případě objevily nové skutečnosti předpokládané zákonem o azylu (§ 11a odst. 1 zákona o azylu). Ten stanoví dvě podmínky, které musí nové skutečnosti splňovat. Musí jít o skutečnosti, které bez zavinění žadatele nebyly v původním řízení zkoumány, a dále musí jít o takové skutečnosti, které svědčí o tom, že by žadatel mohl být pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že by mu mohla hrozit vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

19. Žalobce sice namítá, že relevantní nové skutečnosti uvedl, toto tvrzení však nijak nekonkretizuje, a soud proto vyšel z porovnání odůvodnění jeho první a druhé žádosti, které jsou součástí spisu, a ze kterých vycházel i žalovaný. Svou první žádost žalobce odůvodnil tím, že v ČR má rodinu, na Ukrajině je válka, přestože se to oficiálně neříká, přičemž město, ze kterého žalobce pochází, hraničí se zónou ATO. Na Ukrajině si také půjčil peníze a hledají jej. Svou nynější žádost žalobce odůvodnil zásadně shodně jako žádost předchozí, s výjimkou tvrzení o dluhu, které již neuváděl. Uvádí-li v žalobě, že žalovaný měl přihlédnout k novým tvrzeným skutečnostem ve spojení s těmi, které zde byly zjištěny v původním řízení, soud konstatuje, že z této žalobní námítky ani z odůvodnění žalobcovy žádosti není vůbec zřejmé, o jaké skutečnosti by se mělo jednat, jestliže nebyly ze strany žalobce žádné nové skutečnosti tvrzeny, a skutečnosti známé v řízení o první žádosti žalobce byly v tomto řízení meritorně žalovaným zkoumány. Některá tvrzení, která uváděl v řízení o první žádosti, žalobce naopak ve druhé žádosti vypustil.
20. Důvody, které žalobce uváděl v řízení o první žádosti, konkrétně skutečnost, že má žalobce v ČR rodinu, na Ukrajině je nestabilní situace z důvodu válečného konfliktu na východě země a žalobce nemá důvod tam pobývat, či skutečnosti ohledně jeho dluhu, nebyly žalovaným shledány jako relevantní pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě. Důvody jsou nyní opětovně tytéž a poukazují spíše na snahu zajistit si v ČR znovu pobytové oprávnění, přičemž všechny zmíněné skutečnosti byly žalobci nepochybně známy již v předchozím řízení a byly meritorně posouzeny.
21. Žádná z žalobcem uvedených skutečností tedy nespĺňuje ani první podmínku požadovanou zákonem. Žádná rovněž nenásvědčuje tomu, že by žalobce měl být ve vlasti pronásledován nebo že by mu mohla hrozit závažná újma.
22. Tvrzení o obavách z nuceného vstupu do armády, žalobce poprvé uvádí až ve zde projednávané žalobě. Namítá-li tedy žalobce, že žalovaný tuto skutečnost nezohlednil, pak soudu nezbyvá, než konstatovat, že ten ji zohlednit ani nemohl, jestliže ji žalobce k žádosti vůbec nesdělil. Pouze pro doplnění soud dodává, že ani tato skutečnost by nemohla být relevantní pro meritorní přezkum žádosti, respektive udělení mezinárodní ochrany, neboť vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: „Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“
23. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v zemi původu žalobce, žádnou změnu oproti původním zjištěním v předchozím řízení neshledal. K obavám žalobce, které

uváděl v řízení o první žádosti v souvislosti s tím, že pochází z města, které hraničí se zónou ATO, žalovaný uvedl, že jakkoli žalobce byl dříve přihlášen k pobytu v Doněcké oblasti, následně pobýval v jiné oblasti, navíc se na Ukrajinu vracel. Jeho obavy tak nebyly shledány jako relevantní. Pro posouzení případných změn si žalovaný obstaral v řízení o opakované žádosti podklady, jejichž výčet uvedl na straně dvě rozhodnutí, přičemž nedošel k závěru, že by na Ukrajině došlo k zásadním změnám, které by mohly mít vliv na posouzení přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu. Konkrétně konstatoval, že podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, Česká republika považuje v současné době Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za tzv. bezpečnou zemi původu.

24. Je též třeba poukázat na skutečnost, že o první žádosti žalobce bylo rozhodováno v lednu 2018, kdy kasační stížnost byla následně odmítnuta v červenci 2020, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno v říjnu 2020. Mezi oběma žádostmi žalobce tedy uběhl velmi krátký časový úsek a otázky bezpečnostní a politické situace v zemi byly zkoumány krátce před vydáním nynějšího rozhodnutí. Žalovaný proto správně posoudil, že v zemi původu žalobce nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly opodstatnit udělení mezinárodní ochrany.
25. Lze uzavřít, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by odpovídala podmínkám § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto postupoval správně, pokud její žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení zastavil. Jelikož druhou žádost žalovaný shledal nepřípustnou, meritorně se jí nezabýval. Námitky ohledně toho, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a zákona o azylu, jsou proto nedůvodné.
26. Z jednání žalobce je naopak patrná snaha o legalizaci pobytu v ČR, aby zde mohl i nadále žít. Pokud má však žalobce v úmyslu svůj pobyt zde legalizovat, je třeba postupovat nikoli cestou žádosti o mezinárodní ochranu, ale výhradně dle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
27. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. března 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce